

[A. C. Normann.]

det såkaldte Nyborgprogram og så ført ud i livet i den praktiske politik, hvor det vel nu kan siges at have stået sin prøve. Vi i det radikale venstre vil ikke ved hasarderede skattnedskæringer uden tilsvarende besparelser have den økonomiske fremgangslinje afbrudt. Dertil anser vi den for for gavnlig for alle parter.

Et af oppositionens kæreste puslerier, som også er kommet til udtryk i eftermiddag, består jo i at udfinde alle mulige tegn til — og det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde meget ud af disse puslerier — at regeringen ikke har æren for denne aldrig tidligere oplevede fremgang, og han hævder da navnlig, at fremgangen i valutaudviklingen alene skyldes det bedre bytteforhold.

Nu ved jeg ikke, om det er så interessant, dette med skyldspørgsmålet, i vælgeres øjne; sandheden er jo nemlig, at bytteforholdet ganske rigtigt blev bedret i 1957, men jeg beder dog det ærede medlem hr. Poul Møller og oppositionspartierne om at erkende tre ting. For det første: havde vi i 1957 ikke begrænset stigningen i forbruget og dermed i importen, så var valutaudviklingen jo ikke blevet forbedret — hvad også stærkt blev understreget af Den internationale Valutafonds anerkendende ord. For det andet: den førte politik har nogen medskyld i selve det bedre bytteforhold, fordi afskaffelsen af importrestriktionerne muliggjorde en billigere import. For det tredje: forbrugsbegrænsningen og den øgede investering i produktionen, bl. a., de afskrivningsregler, som oppositionen ikke ville være med til, førte til, at der blev mange flere varer tilovers til eksport, så selv om oppositionen giver højere magter skylden, har der altså også været en god del selvhjælp med i spillet.

Nu er det jo ikke sådan, at vi i det radikale venstre er tilhængere af forbrugsbegrænsning som en varig foranstaltning. Tværtimod ønsker vi at overflødigøre forbrugsbegrænsningen; den er kun rimelig set som et krisemiddel. Men nu er der jo ikke krise, og nu gælder det blot om, at vi ikke lader forbrugsstigningen foregå hurtigere, end at produktionen kan følge med. Det gælder kort sagt om, at vi bærer os sådan ad, at vi får råd til at bruge mere. Al økonomisk politik bør jo gå ud på at højne levestandarden

varigt, og der er nu for første gang i mange år indledt en politik, som, hvis den videreføres og ikke ødelægges udefra, vil bringe os en stadig stigende velstand, en velstand, der så efterhånden vil øges ved, at staten kan nøjes med at lægge beslag på en stadig mindre andel af den enkelte borgers indkomst.

Et eksempel på konsolideringens fordele er statens renteudgift, der falder, efterhånden som overskuddet medfører afdrag på statsgælden; den er allerede faldet overordentlig stærkt. En anden fordel for skatteyderne hidrører fra, at staten nu et stykke tid har finansieret sine anlægsudgifter over skatterne til lettelse for skattebetrykket i fremtiden. Et tredje eksempel er en besparelse på omkring 150 mill. kr. årlig i statens udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi vi har fuld beskæftigelse. Det betaler sig altså for skatteyderne, at staten har sin økonomi i orden. Det gælder nemlig også for samfundet som helhed, at det er for dyrt at være fattig.

Da vi påbegyndte samordningspolitikken for 3½ år siden, var gælden til Den internationale Betalingsunion over en halv milliard større, end den er i dag. Også det har påvirket vor renteudgift betydeligt i nedadgående retning.

Ja, det var enkelte eksempler på forhåbentlig varige fordele, som er opnået, men som de fleste ikke tænker på.

Det er ikke sådan, at det radikale venstre ønsker en stat, der er blevet velhavende på borgernes bekostning; men vi ønsker, at staten ikke er så fattig, at den bliver for dyr for borgerne. Vi har nået dette mål, samtidig med at regeringen har nedsat skatterne i henhold til de skattesatser, vi arvede fra venstres og de konservatives regering, med omkring 600-700 mill. kr. Vi måtte sidste år høre ilde for, at vi ikke nedsatte skatterne med større beløb end 250 mill. kr. Men begrundelsen forstås af enhver, som er fornuftig i sin egen økonomi; dette beløb oversteg nemlig ikke statens kasseoverskud; havde vi sat skatterne meget længere ned, havde staten måttet låne pengene på låne markedet, hvad der havde skadet den private investering, der i så afgørende grad finansieres gennem pengeinstitutterne, og hvad der næppe var blevet billigt for skatteyderne.